

delu. Kmalu je vzplapolal iz nanesene kopice velik ogenj, visoko do golih vrhov se je v gostih oblakih spenjal dim; prijetno je prasketalo v kopici, pokala je suhljad. Jožek pa je porival s tenkim okleskom krompir za krompirjem v gorki pepel kraj ognja, okrog katerega je dirjal Hektor in tekal Ivanček.

Naglo se je pekel krompir. K ognju je prišla jagenška mati in si je pomela nad njim premrzle roke, »ker presneto dobro pritiska zima«; tudi ostali domači so prišli in so posedli okrog ognja. Ko je bil krompir pečen, so ga pričeli lomiti na dvoje in na troje, da se je prej ohladil, in so ga hlastno jedli. Iz roke v roko je krožila tudi majhna bariglja z jabolčnikom, ki ga je bila vzela mati opoldne s seboj.

Po malici je oče prvi vstal:

»Spravimo listje koj v mreže in potem hajd domov... kmalu bo noč.«

Ogenj je ugasnil, šli so nad listje. Na mehkem kupu sta se pričela Jožek in Milka metati, ravno tako sta se spoprijela tudi Matija in Majda in se premetavala za kratek čas po listju. Drugi so gledali in so se smerjali, najbolj se je smejal Ivanček. Končno je bilo zabave dovolj. Naglo so bile mreže napolnjene in povezane, voz zvrhan. Matija je pobral bič, stopil s težkim korakom pred konja in ju prijel tik pod gobcema za močne uzde. Krepko sta potegnila konja, voz se je zazibal, zaškripala so kolesa... Za vozom so stopali ostali domači, vsakdo grablje preko rame. Čisto zadnja je bila jagenška mati, kraj sebe Ivančka, poniglavčka; pred njima je bevskal Hektor, ki se je zdajpazdaj hitreje pognal za vozom.

Ko so prišli domov, se je že popolnoma znočilo; na vedrem nebu so zamigljale prve zvezde; hladna sapa je zavela iz doline...

V Beli krajini.

*Pesem škrjanca doni čez poljé,
v brazde rjave kmet siplje semena:
„Bog daj, da žita bogato vzkalé,
da nam rodila bo trta ognjena.
Ko na jesen se sinovi od dela
vrnejo k otcu, bo svatba vesela.“*

*Prišla jesen je, z njo temno nebo,
veter šumi čez rjave gozdove,
žalostni dnevi v deželo gredó,
otec otožen že čaka sinove.
Zemlja tedaj se je vdrla v globini,
v rudniku — vsi so ostali v tujini... .*